

Монографія (від гр. *ὄνος* – «один», *γράφειν* – «писати»; англ. *monograph*, нім. *Monographie*, фр. *monographie*) – наукове або науково-популярне видання, що містить виклад результатів дослідження однієї проблеми або теми. Залежно від кількості авторів розрізняють індивідуальні (один автор) чи колективні (написані у співавторстві) М. Синонімічний термін – монографічне видання.

Мета підготовки М. – вичерпне узагальнення та популяризація результатів інтелектуальної творчої діяльності, наукових пошуків, пов'язаних здебільшого з актуальними суспільними запитами, усебічний і об'єктивний аналіз певної наукової проблеми, уточнення експериментальних даних, формування принципово нових ідей, розробка теоретичних концепцій, моделей, інноваційних методологічних рішень, гіпотез тощо.

Ключовими вимогами, що висуваються до сучасних М., є: відповідність нормам сучасної літературної мови, термінології, стилістики наукових видань, чинним стандартам з видавничої справи, дотримання академічної доброчесності, чіткість формулювань і викладу матеріалу, достовірність наведених фактів, об'єктивність авторських суджень, логіка побудови тексту.

Обсяг М. повинен бути не менш як 5–6 обл.-вид. арк. Така праця повинна містити власні результати наукових досліджень здобувача, бути рекомендованою до друку вченою радою науково-дослідної установи, прорецензованою двома докторами наук відповідної спеціальності, мати міжнародний стандартний номер ISBN, DOI, ORCID автора, довідку про перевірку на плагіат. Назва монографії має бути короткою (не більше 5–6 слів).

Перевиданням М. вважається доповнена та перероблена наукова робота, в якій уміщено не менш як 25–30 % нового, раніше неопублікованого матеріалу.

Структура М. є, зазвичай, усталеною: зміст, перелік умовних позначень та скорочень, вступ або передмова, основна частина, висновки, список літератури, за потреби – допоміжні покажчики (іменні, тематичні, предметні, хронологічні тощо), додатки.

М. насамперед комплектуються фонди наукових та спеціалізованих бібліотек (за їх профілем).

Бібліографічний опис джерел, використаних під час підготовки М., складають відповідно до ДСТУ 8302:2015 «Інформація та документація. Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання», ДСТУ 3582:2013 «Інформація та документація. Бібліографічний опис. Скорочення слів і словосполучень українською мовою. Загальні вимоги та правила» (ISO 4:1984, NEQ; ISO 832:1994, NEQ), ДСТУ 7.1:2006 «Система стандартів з інформації, бібліотечної та видавничої справи. Бібліографічний запис. Бібліографічний опис. Загальні вимоги і правила складання» (ГОСТ 7.1–2003, IDT). Принцип розміщення літератури може бути алфавітним, хронологічним, тематичним (за розділами роботи), у порядку згадування джерел у тексті.